

Sygn. akt II W 21/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu dnia 07.03.2017r. sprawy przeciwko **D. K. synowi R. i A. z domu M. urodzonemu (...)** w P. obwinionemu o to, że w dniu 22 listopada 2016r. ok. godz. 15:50 w P. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży towaru o łącznej wartości 329,98 zł na szkodę (...) S.A.

- tj. za wykroczenie z art. 119§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **D. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, precyzując jedynie, iż dokonał kradzieży klawiatury i myszy komputerowej, co stanowi wykroczenie z art. 119§1 kw i za to wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;
2. na podstawie art. 82§3 kpw zalicza obwinionemu D. K. na poczet orzeczonej kary aresztu okres zatrzymania w dniu 22.11.2016r. przyjmując ten dzień za równoważny jednemu dniowi kary aresztu;
3. zwalnia **D. K.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 21/17

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424§3 kpk w zw. z art. 82§1 kpw uzasadnienie wyroku ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze:

Wyrokiem zaocznym z 7 marca 2017 roku obwiniony D. K. został uznany za winnego tego, że w dniu 22 listopada 2016r. ok. godz. 15:50 w P. przy ul. (...) w sklepie (...) dokonał kradzieży klawiatury i myszy komputerowej o łącznej wartości 329,98 zł na szkodę (...) S.A. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia kradzieży z art. 119 § 1 kw.

W niniejszej sprawie D. K. w dniu 22.11.2016r. wszedł do sklepu (...) w P. przy ul. (...), prowadzonego przez (...) S.A, z zamiarem zabrania dla siebie towarów, następnie zabrał klawiaturę i myszkę komputerową o łącznej wartości 329,98 zł i wyszedł ze sklepu nie płacąc za nie. Towary te pokrzywdzony wprawdzie odzyskał, jednak dopiero w bezpośrednim pościgu za obwinionym podjętym przez pracownika sklepu. A ponieważ wartość skradzionych rzeczy nie przekroczyła 1/4 minimalnego wynagrodzenia należało obwinionemu przypisać popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Wymierzając obwinionemu karę, stosując się do treści art. 119 § 1 kw, Sąd miał do dyspozycji karę aresztu, karę ograniczenia wolności albo grzywnę. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy, warunków osobistych obwinionego, jego uprzedniej wielokrotnej karalności Sąd doszedł do przekonania, iż tylko kara aresztu będzie adekwatna do popełnionego wykroczenia i to kara w największym wymiarze. Obwiniony swoją postawą prezentuje pełną ignorancję dla porządku prawnego. Był on wielokrotnie karany za kradzieże stanowiące wykroczenia, był również karany za przestępstwa. Postawa obwinionego daje przekonanie, że uczynił sobie stałe źródło dochodów z popełniania kradzieży i w rzeczywistości nie zamierza z tego procederu zrezygnować. Z tych względów kara orzeczona w tej sprawie musiała być surowa i kategoryczna. Taką będzie tylko kara 30 dni aresztu.

Jednocześnie, Sąd mimo dyspozycji zawartej w art. 24 § 2 kw i wynikającego z niej obowiązku orzeczenia kary grzywny obok kary aresztu wymierzonej za popełnienie wykroczenia w celu uzyskania korzyści majątkowej, odstąpił od orzekania obok kary aresztu grzywny, uznając iż jej orzeczenie byłoby niecelowe, albowiem obwiniony nie ma stałej pracy. Tą możliwość Sąd jednak pozwała sobie pozostawić na przyszłość, celem ewentualnego stopniowania dolegliwości kar, gdyby zaszła konieczność ponownego osądzenia obwinionego za podobny czyn.

Na poczet orzeczonej kary zaliczono obwinionemu okres zatrzymania w sprawie, czyli w dniu 22.11.2016r., przyjmując ten dzień za równoważny jednemu dniowi aresztu.

Sąd odstąpił od obciążania obwinionego kosztami postępowania, uznając, że ich egzekucja będzie bezskuteczna.